

SOALS SOMMEN VAN JULIUS S. O. S. IS DIT HET
 OFTEWEL HET TWEEDE DEEL VAN "SPOKEN IN DE NACHT".

DOOR GERRIT SCHURER

ILLUSTRATIES DOOR

FRED ABBINGH

VOORPLAAT DOOR GERRIT SCHURER

INLEIDING

Zoals sommigen van jullie al weten is dit het vervolg op het boekje „SPOKEN IN DE NACHT“, waarin een jongen, die van huis is weggelopen, allerlei dingen beleeft in een groot oud huis. Het spookte daar. Om na drie weken weer levend uit het huis te komen moest hij een geheim ontdekken. Dat geheim was een ketting. Hij hing de ketting om zijn nek en liep naar de kantelen, waar hij opeens een duw van achteren krijgt. Voor hij kan zien wie het was valt hij naar beneden.....

Het vorige boek ging over een jongen, maar dit zal over een meisje gaan. Het meisje van William (de jongen uit het vorige boekje). Ze heet Shirley Call. Shirley ging naar William zoeken toen ze hem een hele tijd gemist had. Ze vond hem. Hij was te pletter gevallen van het dak. Zijn hele lichaam was kapot behalve zijn hoofd. Het rond het lijk liggende bloed was al gestold. De ogen waren al verrot en ook de rest van het vlees rotte weg. Shirley had de ketting die naast het lijk lag om haar nek gehangen en was daarna naar binnen gegaan, waar ze de kat ontmoette en ook ontdekte dat de etenswaren volop aanwezig waren.....

16-1-'73 GERRIT SCHURER

P.S. kijk niet meteen achterin.

HOOFDSTUK 1

Shirley stond op nadat ze in het huis had overnacht. Ze had de rugtas van William gevonden en had daar de deken uit gebruikt, omdat ze zelf geen deken had meegenomen. Van de spoken had ze geen last gehad.....

Shirley kleedde zich aan en ging naar de keuken om te ontbijten. Na de maaltijd ging ze naar buiten om nog een keer naar William te kijken. Bij haar vriend aangekomen barste ze in snikken uit. Ze dacht aan de mooie tijd die ze met hem had gehad. Maar nu, nu was hij dood en zou ze niks meer met hem beleven.....

Toen ze was uitgehuild ging ze naar binnen om een schop en een bijl te halen, waarmee ze even later weer naar buiten kwam. Ze liep er mee naar William en legde, daar aangekomen, de bijl neer. Met de schop ging ze de sneeuw rond William weghalen. Toen dit was gebeurd pakte ze de bijl en ging een gat in de grond hakken, wat een graf voor William zou moeten worden. Aangezien de grond nog bevroren was duurde het lang voordat ze een gat had waar William in paste. Maar eindelijk had ze er dan toch een. Ze pakte William op en legde hem in het graf, waarna ze er weer

aarde over gooide.

Toen de aarde weer in het gat lag pakte Shirley de schop en de bijl op en ging naar binnen.

Even later kwam ze weer naar buiten met twee latten en wat touw in haar handen. Van de latten maakte ze een kruis. Om ze bij elkaar te houden bond ze er touw omheen. Daarna zette ze het kruis op Williams graf.....

De kat liep met haar mee naar binnen, waar ze om eten ging miauwen. Shirley gaf haar* wat brood en melk, maar de kat at het niet op!

Dan maar niet, dacht Shirley en ze ging naar binnen. Daar zag ze dat de kamer vol spinwebben zat en, omdat het niet gezellig was, ging ze die verwijderen. 's Avonds was de huiskamer weer schoon en een beetje gezellig.

Shirley had, voordat ze in bed was gekropen nog even gekeken of de kat het eten wel op had gegeten. Dat had ze wel gedaan, zodat Shirley zich daar geen zorgen om hoefde te maken. Dat deed ze dan ook niet.

Ze had de kat in de kamer gezet, waar ze zelf ook sliep en wou net in bed kruipen, toen ze

een verdacht geluid hoorde, dat uit de tuin kwam. Toen ze naar buiten keek zag

ze nog net een man door de tuin rennen. Die man was helemaal in het zwart gekleed zodat Shirley hem al gauw niet meer zag omdat hij maar net zichtbaar was als hij dicht bij het raam liep. Shirley bleef nog even voor het raam kijken, maar hij kwam niet weer te voorschijn uit de duisternis. Ze draaide zich om en liep weer naar haar bed terug. De kat lag er inmiddels al lekker opgerold in, maar Shirley zette haar op de vloer en ging zelf in bed liggen.

Ze viel snel in slaap.

=====
Het is al nacht als Shirley weer wakker wordt. Ze gaat overeind zitten en vraagt zich af waar ze van wakker kan zijn geworden. Ze ziet het al gauw. Het is de open haard geweest. Die is uitgegaan en daarom is het nu steenkoud. Maar....

....ze weet toch haast wel zeker dat ze er gisteravond nog wat blokken op heeft gegooid en dat de haard 's avonds toen ze slapen ging nog fel brandde. Shirley staat op om de haard weer aan te steken als ze opeens een geluid hoort. Het is een kermende deur. Maar er zijn hier toch geen anderen dan zij???

Opeens hoort ze nog een geluid. De kamerdeur!!! Ze ziet dat de kamerdeur langzaam geopend wordt. Aan de grond genageld ziet ze dit gedaan worden, maar zonder dat er een hand of laat staan een lichaam zichtbaar is.

* buiten, omdat ze het binnen onsmakelijk vond

Als de deur helemaal geopend is komen er opeens spoken door de deuropening de huiskamer binnen.

Shirley kijkt naar de spoken en ziet dat ze doorzichtig zijn. Ze hebben een lichtgroene kleur....

In het midden van de kamer blijven ze staan en kijken Shirley aan met hun paarse ogen, die zo groot als borden zijn. Ze kijken alleen maar. Meer niet.

Als ze tien minuten hebben gekeken verdwijnen ze weer. Ditmaal niet door de deur, maar ze lossen gewoon op..... Shirley kijkt eens naar de kat, die naar de lege plek zit te staren. Ze knijpt haar ogen stijf dicht en kijkt dan nog eens. De kat zit er nog net zo; ze heeft dus niet gedroomd....

HOOFDSTUK 2

Shirley stond 's morgens op en keek meteen naar de haard, maar het vuur brandde. En toch.....ze wist zeker dat het vannacht uit was geweest. En ze had het niet meer aangestoken. Hoe was dat dan mogelijk?

Dan moesten er werkelijk spoken zijn !! Shirley vond het een enge gedachte, maar het was een feit; er waren spoken in dit huis.

Shirley stond op en kleedde zich aan. Daarna liep ze naar het raam en opende de oude gordijnen. Ze keek naar buiten en zag dat het gesneeuwd had. Nu zou ze niet na kunnen gaan of er gisteravond echt iemand door de tuin liep. Of liever gezegd rende.

Shirley had besloten om deze dag het huis eens te gaan verkennen. Ze liep naar de trap en merkte dat de kat haar volgde. Dat wou ze niet hebben en daarom zette ze de kat in de huiskamer. Daarna liep ze de trap op en kwam boven, waar ze bemerkte dat alle deuren open stonden. Ze liep eerst de slaapkamers door, waar weinig te ontdekken viel, en ging daarna naar de trap die naar het dak leidde. Daar aangekomen zag ze dat er een man op de trap stond. Hij zag er uit als een detective; hij

had een bolhoedje op en droeg een regenjas van een onbekend merk. Hij keek uit het raam, en toen daar niks meer te zien was daalde hij de trap verder af. Hij had Shirley wel gezien als die was blijven staan, maar die was ook niet gek, die had zich al lang in een van de kamers verstopt. De man liep al op de overloop toen Shirley opeens uit haar schuilplaats tevoorschijn kwam en de man met een stuk steen bijna de schedel in elkaar sloeg. De man zeeg ter aarde en Shirley holde naar beneden om touw op te halen. Even later kwam ze er weer mee boven. De onbekende lag er nog net zo bij als daareven. ~~Het leek alsof er niks mee gebeurd was, maar er was wel wat veranderd!~~ ~~Wat er gebeurd was vertel ik nu nog niet.~~ Maar ~~enfin~~, Shirley bond de man stevig vast en ging daarna weer naar beneden om water te halen, waar ze snel mee terug kwam. Ze gooide het water over de man zijn gezicht heen en deze ontwaakte al gauw. Shirley vroeg de onbekende wie hij was en wat hij hier deed en de man antwoordde dat hij detective was en dat hij hier was om zijn opdracht uit te voeren. Shirley vroeg of hij kon bewijzen dat hij detective was. Dat kon de man wel;

Hij zag er uit als een detective; hij had een bolhoed op en een regenjas van een onbekend merk aan.....

hij zei dat zijn insigne in zijn vestzakje zat en dat ook zijn paspoort zich daar bevond. Shirley pakte deze voorwerpen en vergeleek de naam en de foto. Daarna bond ze de man weer los en gaf hem zijn papieren terug. Nu ging de man vragen stellen aan Shirley. Hij vroeg wie ze was en wat ze hier deed. Shirley antwoordde dat ze Shirley Call was en dat ze de moordenaar van haar vriend William zocht. De detective zei daarop: Die William is dan zeker die jongen die buiten in de sneeuw lag? Shirley bevestigde dat. De detective ging door met vragen stellen en vroeg of ze ook spoken had gezien. Nou, dat had Shirley zeker! Ze vertelde de man hoe de spoken er uit hadden gezien en wat ze deden.

Daarna vroeg ze: Zeg, bent u soms die man die gisteravond door de tuin rende??

De detective antwoordde: Ja, ik moet namelijk een juwelendiefstal oplossen en ik dacht dat ik net een van de daders kon grijpen, maar hij was me te vlug af. Ik weet niet waar hij gebleven is, maar ik zag hem al snel niet meer.....

De man zweeg en Shirley benutte die pauze door te vragen: Gaat u mee naar beneden? dan zal ik thee gaan zetten.

De man vond het best en liep achter Shirley aan de trap af.

Shirley werd de volgende morgen wakker en keek om zich heen. De detective was verdwenen. Hij was zeker naar zijn baas terug gegaan om verslag uit te brengen over zijn verrichtingen in de juwelenzaak. Nou goed, hij deed maar. Als hij er maar voor zorgde dat zij mocht blijven was het haar al goed.

Shirley stond op en ging zich wassen. Daarna deed ze haar kleren aan en ging naar de keuken om te ontbijten. Daar aangekomen merkte ze dat de buitendeur open stond. Ze sloot hem en ging de tafel dekken om even later te gaan eten.

Na het eten stond ze op van tafel en ging naar buiten om even een luchtje te scheppen. Buiten gekomen merkte ze dat de detective ook in de tuin was. Toen Shirley vroeg wat hij zo vroeg buiten deed en nog wel in gezelschap van een deken zei de detective: Nou, dat zal ik je vertellen. Ik werd vannacht plotseling wakker door een geluid dat uit de tuin kwam. Toen ik naar het raam liep zag ik al dat het spoken waren. Ik rende daarom naar buiten, waar ik alleen de kat nog maar zag. Toen heb ik een deken gehaald en de hele nacht hier gezeten om bij de komst van de volgende spoken aanwezig te zijn. Maar er kwamen jammer

genoeg geen spoken meer opdagen.

Shirley zei dat ze niks gehoord had, maar dat ze anders toch maar veilig in bed was gebleven. Van spoken moest ze namelijk weinig hebben.....

Shirley vroeg aan de detective of hij zo binnen kwam omdat ze dan koffie zou hebben. De detective zei dat hij er zo aankwam en Shirley ging naar binnen om koffie te zetten. In de keuken zag ze de kat zitten en aaide haar. Maar.....verbeelde ze zich dat of was het werkelijk zo ??? De kat voelde als een ijzeren voorwerp aan. Ze aaide haar nog eens en ja hoor. De kat was van ijzer. Shirley was er wel zeker van dat dit een belangrijke vondst was en om te kijken of de kat nou echt een robot was keek ze of hij ook wat eten wou. Maar de kat wou zelfs geen vlees hebben. Nu wist Shirley het wel zeker; dit was geen kat maar een klein soort robot, die waarschijnlijk gesprekken doorgaf aan iemand die daar belang ~~daar~~ bij had..... Net toen ze naar buiten wou gaan om het aan de detective te vertellen kwam deze binnen. Hij vroeg of de koffie al klaar was, maar dat was nog niet zo. Shirley ging koffie zetten, omdat ze nu niet kon vertellen dat de kat een robot was. Het gesprek zou dan toch gehoord worden door de persoon die deze

robot in elkaar had geknutseld. En dan zou deze misschien vluchten of hen vermoorden!!!!

Toen de koffie klaar was riep ze de detective, die weer naar buiten was gegaan, weer binnen. Ze gingen naar de kamer, maar lieten de kat achter in de keuken. In de kamer gekomen kon Shirley haar ontdekking wel aan de detective vertellen. Deze was erg verbaasd en wou meteen naar de keuken gaan om te kijken of het klopte wat Shirley hem had verteld, maar Shirley weerhield hem daarvan. Anders zou de katterobotuitvinder argwaan krijgen van zoveel aandacht voor zijn robot. Ze dronken daarom eerst hun koffie op en gingen pas daarna naar de keuken. De detective aaide meteen de kat en merkte op: Die kat van ijzer gemaakt? Niks hoor. Kom maar eens hier. Die kat is van vlees en bloed. Shirley kwam snel en aaide de kat ook, wat deze met een luid gespin begroette. Shirley merkte het ook; de kat was een levend dier en geen robot. Ze was lekker warm en spon. En toen Shirley haar wat te eten voorzette at de kat het wel op..... Zou ze zich het dan verbeeld hebben ??????

Shirley werd wakker doordat de zon recht in haar ogen scheen. Ze draaide zich om en bleef nog even liggen. Wat was het toch heerlijk warm in bed. Ze dommelde weer een beetje in toen ze opeens wat merkte. Het was helemaal stil. Zelfs zo stil dat je er een beetje bang van werd. Shirley deed haar ogen open en zag dat ze helemaal niet in de huiskamer was. Het was een soort kelder. Ze keek om zich heen en zag dat ze niet alleen in de kelder was. Er zat een man die haar met een sterke lamp recht in de ogen scheen. Het was een echte engerd. Ongeschoren en een lelijke kop. Shirley kneep haar ogen dicht voor het felle licht. De man deed de lamp niet uit, maar draaide hem om. Shirley deed haar ogen weer open en keek de man aan. Deze begon vragen te stellen aan Shirley. Wie ze was, wat ze deed en of ze al wat ontdekt had. Shirley antwoordde niet op deze vragen, maar ging een wedervraag stellen. Wie de man wel was. De man antwoordde niet, maar zei dat als ze niet antwoorde wou, hij genoodzaakt was andere maatregelen te nemen. Shirley hield haar mond stijf dicht. De man merkte wel dat ze niet van plan was om antwoord te

geven op zijn vragen. Hij draaide zich om en deed het licht uit. Daarna liep hij naar de deur en opende deze. Hij zei: Denk er nog maar eens over na...

Even later was hij verdwenen. Shirley bleef alleen achter in het duister.....

~~~~~

Boven de grond was de detective ondertussen ook wakker geworden. Hij keek om zich heen maar zag Shirley niet. Wel lag er een briefje op de tafel. Hier stond op:

IK BEN EVEN NAAR HET DORP; BEN ZO TERUG.

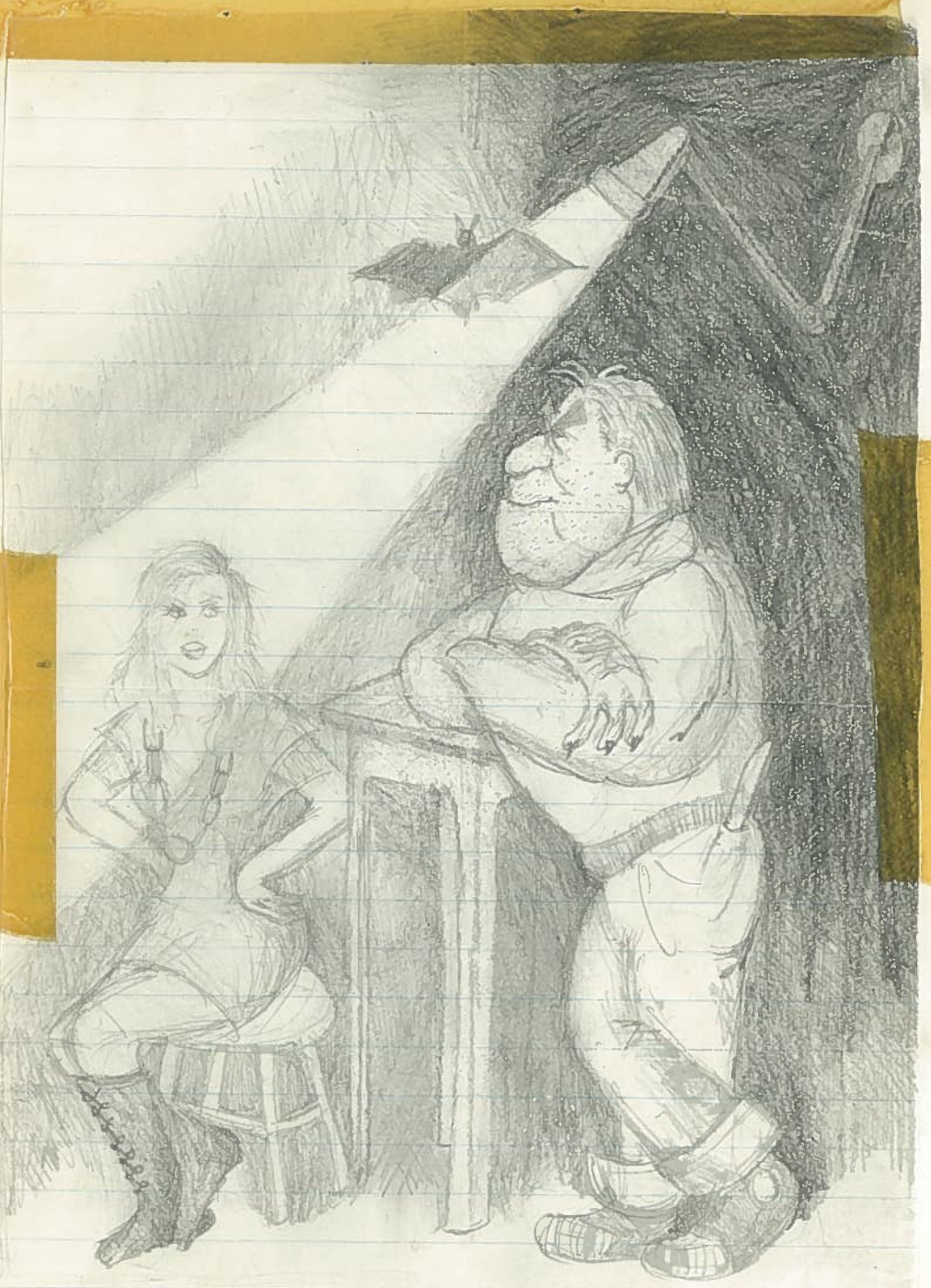
SHIRLEY

De detective dacht: Nou, ze doet maar hoor.

Maar toen Shirley na een uur nog niet terug was, werd hij toch achterdochtig en ging zoeken. Eerst de hele onderverdieping, daarna de eerste verdieping en daarna het dak, maar nergens kon hij Shirley vinden. Hij begreep dat er wat moest zijn gebeurd, terwijl hij nog sliep.

Hij kon haar nu toch niet vinden, dus zou hij moeten wachten tot hij een of andere aanwijzing had of tot ze uit zichzelf terug kwam. De detective ging weer terug naar de kamer en ging die aan een grondig onderzoek onderwerpen. Maar hij vond nergens iets.....

De detective was doodmoe geworden van het speuren. Hij had dan ook besloten vroeg naar bed te gaan. Even na het eten lag hij onder de wol. Binnen enkele minuten sliep hij.....

De nacht was het langst van het jaar en het zal je dan ook niet verwonderen dat ze zeer koud was. Ook het licht liet het afweten; het was zo donker dat je letterlijk niets meer kon zien. Af en toe kon je in de verte een auto horen rijden. Kortom; een echte spooknacht.....

De klok uit het dorpje in de verte sloeg twaalf maal. Van dit gehamer werd de detective wakker. Hij keek om zich heen de kamer in. Maar aangezien het donker was viel er weinig te zien. Maar toch..... Zou hij zich dat verbeelden, of..... nee, hij had het zich niet verbeeld. Er steeg stoom op van onder de stoel, waar hij zijn kleren op had gelegd. Het leek wel alsof het uit het tapijt kwam. Hij pakte zijn zaklantaarn en liep naar de bewuste plek toe. Daar gekomen flitste hij zijn zaklantaarn aan en scheen op de plaats waar de stoom vandaan kwam. Het licht werd weerkaatst door de stoom. De detective hield zijn hand boven het tapijt en voelde dat de stoom droog aanvoelde.....

Maar opeens..... was de stoom verdwenen!!!!

Φαρβέγ
Diorix

Een ding was hier zeker. Aan ontsnappen door de grond hoefde je niet te denken. Aan het plafond wou ze maar niet beginnen omdat dat onbegonnen werk zou zijn. Zé ging, ontmoedigd, zitten op het bed. Ze had een spijker gezonden en ging na wat ze hier mee kon doen. En opeens schoot haar wat te binnen. Ze holde naar de deur en streek langs de zijkanten. Net wat ze dacht. De scharnieren zaten aan de binnenkant. Ze zette de spijker er van onderen tegen aan en duwde daarna. Een voor een duwde ze de pinnen er uit en kon ze de deur uit de post lichten. Ze legde de deur voorzichtig neer op de paardedekens en sloop even later de gevangenis uit. In de gang waar ze nu kwam was het koud en verre van licht. Ze sloop de nauwe gang door en belandde uiteindelijk in een grotere ruimte. Hier viel licht naar binnen door een spleet in de muur. Shirley keek door die spleet en zag dat ze de sneeuw kon zien die die nacht was gevallen. Nu was ze zo dicht bij de vrijheid en kon ze er niet bij! Shirley nam het vertrek goed in zich op en liep daarna weer de gang in. Deze werd steeds breder. Ook was het lichter, wat kwam doordat er steeds meer spleten in de muur zaten. De gang werd echter ook steeds bochtiger zodat Shirley na

een tijdje ook niet meer wist waar ze nou eigenlijk naar toe moest. Na een van de vele bochten kwam Shirley bij een splitsing. De gang werd nauwer als je naar links ging en breder als je de rechter kant insloeg. Shirley koos voor de rechter omdat ze anders het gevaar liep vast te lopen. De gang waar ze nu liep maakte maar weinig kronkelingen meer. Shirley dacht dat ze wel gauw aan het einde zou komen, maar dat viel wel goed tegen. Maar na een kwartier zag ze dan toch eindelijk licht. Geen daglicht, maar lamplicht. Shirley naderde het licht voorzichtig en opende langzaam de deur. Er was niemand in het kamertje waar ze nu in keek. Verder was er ook niet veel te ontdekken; een tafel, een stoel, een bed en een of ander soort machine. Deze zag er zeer indrukwekkend uit, maar Shirley had daar geen oog voor, want ze wou hoe eerder hoe ~~beter~~ *beter* *iever* uit dit gangenstelsel. Ze sloop daarom de kamer weer uit en kwam dit keer niet in een gang terecht, maar bij een trap. Ze klom deze op en opende de deur die bovenaan zat. Nu was ze buiten in de sneeuw. Ze had geen jas aan, dus had ze het goed koud. Shirley rende naar het kasteel (want dat was het toch eigenlijk wel) toe. Ze ontdekte de detective al gauw.

Hij zat te dutten in een stoel.....

Shirley ging naar binnen en maakte hem wakker.

De detective schrok wakker. Shirley vertelde

wat ze had beleefd en was daar zeker tot

ver in de middag mee bezig. Ze had de kat op

schoot en dacht er niet aan dat deze wel eens

de robot kon zijn.....

Na de nacht, waarin Shirley en de detective

een voor een hadden gewaakt, werd Shirley

wakker. Ze zag dat de detective al op was.

Hij was al aangekleed en deed nogal nors.

Toen Shirley vroeg wat er was antwoordde

hij dat hij vandaag naar de dichtstbijzijnde

politiepost zou gaan. Hij moest gaan lopen

en dat duurde nog wel even.

Hij trok zijn jas aan en ging naar buiten;

de kou in. Shirley wuifde hem na, maar hij

keek niet om. Ze draaide zich daarom maar

weer om en zag dat de kat ook naar buiten

keek. Ze moest dus op haar hoede zijn,

vooral omdat ze zoveel wist. Shirley liep

naar de kat toe en aaide haar. Gelukkig

was het de kat van vlees en bloed. Ze

ging in de stoel zitten en keek naar het

hout dat langzaam door het vuur werden

verteerd.

In de verte klonk het geluid van een auto.

Shirley verschoof haar voeten wat en

stootte daarbij tegen een uit het parket

stekende plank. Shirley verwonderde zich

daarover. Gistermiddag was dat nog niet

zo geweest. Plotsklaps hoorde ze het ge-

luid van een dichtklappende deur. Was dit

de auto van de misdadigers?? Ze klemde

zich vast aan de stoelleuning. Toen ze naar haar voeten keek zag ze dat de plank een stuk was verschoven. Er waren nu juwelen zichtbaar. Ze pakte er een in haar handen en verwonderde zich er over dat ze er zo echt uitzagen.

Er piepte een deur. Even later waren voetstappen in de gang te horen. Shirley beefde. De kamerdeur ging open en er verscheen niemand minder dan.....de man die Shirley in de kelder had gezien. Ze keek naar zijn handen en zag dat hij gewapend was.

Hij liep langzaam naar een stoel en ging, zijn automatische pistool nog steeds op Shirley gericht, zitten.

Deze wou gaan schreeuwen, maar het leek of haar keel dichtgeknepen was. Er kwam alleen maar een hoog piepend geluid uit. De man zei: „Je wilt zeker wel weten wat ik hier kom doen, hè ?”

Shirley zweeg.

„Nou dat zal ik je dan eens uitleggen. Ten eerste kwam ik mijn juwelen halen, en ten tweede zou ik je wel willen vertellen hoe hier spoken komen.

Shirley zweeg maar en keek naar de muur. De man vervolgde: „Ik ben eigenlijk een genie. Niemand is er achter gekomen. Zelfs jij niet. Je hebt die machine in de kelder

zeker wel gezien. Nou, dat was een zender.

En de kat, die van ijzer was, was de ontvanger. Dat ijzer diende als antenne. Als ik iets uitzond ving de kat dat op en gingen er motortjes draaien, waardoor de kat dan voortbewoog.....

De ogen waren lenzen van filmcamera's, zodat ik alle gebeurtenissen kon zien. Horen kon ik de dingen ook. De oren waren microfoons. Verder kon ik de ogen ook nog gebruiken om er voorwerpen mee te projecteren. Dat projecteren gebeurde op stoom die van tussen de planken van het parket op steeg. Ik heb die buizen nu verwijderd en neem de kat mee, zodat jij en de juwelen die je hebt aangeraakt alleen nog maar verdacht zijn.

Die jongen heb ik van de toren af laten vallen. Daarvoor heb ik hem een steen op zijn kop gegooid toen hij slaapwandelde. Maar nu ga ik.”

Hij griste de overige juwelen uit het gat en verdween. Even later reed er een auto weg.

En na nog een tijdje verschenen meerdere auto's terug. Het was de politie.

De agenten renden het huis in en gelastten Shirley om mee te gaan.....

„Schuldig", klonk het uit de mond van de rechter. Shirley barstte in snikken uit. Ze geloofden dat zij schuldig was. Zelfs de detective. Dat was het toppunt.

Shirley's advocaat kwam Shirley troosten om even daarna plaats te maken voor twee agenten die Shirley meenamen. Ze liepen een enorm aantal gangen door. Er werd een deur opengemaakt en Shirley werd naar binnen geduwd. Ze ging zitten en keek het vertrek door. Er was niets meer te ontdekken dan een rooster in de vloer.

+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-+-.+-
Er klonk even later een sissend geluid.

Het werd al snel benauwd in het vertrekje. Shirley probeerde op te staan om naar de deur te gaan, maar viel weer terug.

Alles werd zwart voor haar ogen. Toen het giftige gas ophield te stromen was Shirley al dood.....

NIETS UIT DIT BOEKJE MAG VER-
MENIGVULDIGD WORDEN D.M.V.
DRUK, FOTOCOPIE, MICROFILM
OF OP WELKE ANDERE WIJZE
OOK, ZONDER VOORAFGAANDE
SCHRIFTELIJKE TOESTEM-
MING VAN DE SCHRIJVER.

„Schuldig”, klonk het uit de mond van de rechter, Shirley barstte in snikken uit. Ze geloofden dat zij schuldig was. Zelfs de detective. Dat was het toppunt.

Shirley's advocaat kwam Shirley troosten om even daarna plaats te maken voor twee agenten die Shirley meenamen. Ze liepen een snare mantel gangen door. Er werd een deur opengemaakt en Shirley werd naar binnen geduwd. Ze ging zitten en keek het vertrek door. Er was niets meer te ontdekken dan een rooster in de vloer.

NIEKS UIT DIT BOEKJE MAG VER-

MENIGVUDDIG WORDEN D.M.V.

Er klonk even later een zwaar geluid.

DRUK, FOTOCOPIE, MICROFILM

Het werd al snel benam in het vertrekje.

OF OP WEERLE ANDERE WIJZE

Shirley probeerde op te staan en naar de

OOK, ZONDER VOORAFGAANDE

deur te gaan, maar viel weer terug.

-SCHRIFFTELIJKE TOESTEM-

Alles werd zwart voor haar ogen.

MING VAN DE SCHRIJVER.

Toen het giftige gas ophield te stromen

was Shirley al dood.....